

Ens en sortirem!

“Fes bé la teva part, només en això resideix l’honor”. Amb aquesta frase d’Alexander Pope, David Fernández encapçalava, el 2 de desembre, el seu article a l’Ara titulat Sortir-nos-en.

Parafraçant-lo: Davant d’una anomalia democràtica inquisitorial provocada pel govern de Convergència i la seva negativa a restablir una mínima part dels drets dels empleats i empleades públics, calia engegar tot un seguit d’accions per aconseguir-los.

Un govern que ho vol tot

El govern del Sr. Mas té un objectiu: manar sense entrebancs i l’estratègia de forçar la situació fins que s’accepta la claudicació, actuar amb mala fe negociadora i esgotar el temps. L’esquema és, aproximadament, el següent:

Objectiu	— Manar sense entrebancs a tots els àmbits de la vida pública
Estratègia	— Posar els contraris en un dilema: acceptació i claudicació o el caos
Accions i agenda (oculta?)	— Esgotar el temps — Imposar fets consumats — Negociar ‘en bucle’ sense fer cap concessió
	— Manipulació i intoxicació emocional, presentant les reivindicacions i els seus promotors com a destorbs pels anomenats “interessos superiors del país”. <i>Enfrontar-se al govern és enfrontar-se a Catalunya.</i> — Aplicar la violència estructural*

*El govern aplica tots els seus esforços a imposar-se mitjançant l’**estratègia de la claudicació**. Per això no dubta a manipular qualsevulla legítima aspiració ciutadana, des de la més concreta i social fins a les més polítiques i ideològiques, posant-les en una cruïlla, que hauria de ser inacceptable: claudiquem —i claudiquen— els que volen pactes i negociació per defensar els drets i interessos legítims, o el país s’ensorra.

Contra el mur

Els esforços fets per aconseguir les nostres reivindicacions: unitat sindical, tres reunions amb la representació del govern a la Mesa general de negociació dels empleats públics, tancades, concentracions de delegats tots els dimarts davant del Consell Executiu, aconseguir que tots els grups parlamentaris (excepte Junts pel Sí) presentin una proposta de resolució al Ple del Parlament assumint les nostres reivindicacions, comunicats als mitjans de comunicació, esmorzars a la porta, assemblees en més d’un centenar de centres i crida a la manifestació pel passat dia 15... han tingut un resultat que no ha estat a l’alçada que la importància de les nostres reivindicacions demanava.

Estem segurs que moltes companyes i companys comparteixen l’objectiu que hem impulsat en aquestes darreres setmanes. Qui no està d’acord en què ens paguin el que ens deuen? Qui pensa que no tenim dret a recuperar drets perduts o suspesos?

Ens hem estavellat contra el mur. Un mur construït de violència institucional (és impossible), d'abocar mentides (no és poden "hipotecar" propers governs), i d'imposar la intoxicació (enfrontar-se al govern és enfrontar-se a Catalunya).

Estem convençuts

No hem aconseguit l'èxit mobilitzador (fins ara) que ens hauria de permetre anar a la Mesa general amb la

força de la raó (que ja tenim) i amb la raó de la força (que està molt limitada).

Estem convençuts que hem fet el que tocava: exigir la igualtat amb la resta de personal de totes les administracions públiques catalanes amb mètodes democràtics: amb el diàleg i la negociació (impossible amb aquest govern) i mobilitzacions.

Per tant...

Continuem amb la dignitat intacta, hem fet bé la nostra part.

L'heterodòxia es paga cara. I l'esperit crític (el de debò) no és precisament una fàbrica d'amistats.

Criticaran el moment, el format, l'organització, ... Diran que ens han vençut.

Però hem saltat al camp sabent que només perd qui no juga.

Gràcies a totes i tots. Als que han participat activament i als que des del silenci donen suport a les reivindicacions.



Més d'hora que tard, ens en sortirem!

Que la felicitat us acompanyi!



¡Trabajadores de mi Patria!: Tengo fe en Chile y en su destino. Superarán otros hombres este momento gris y amargo donde la traición pretende imponerse. Sigán ustedes sabiendo que, mucho más temprano que tarde, se abrirán de nuevo las grandes alamedas por donde pase el hombre libre, para construir una sociedad mejor. ¡Viva Chile!, ¡viva el pueblo!, ¡vivan los trabajadores!

(Salvador Allende) (1973)